

E vélemény elé kívánkozik egy rövid kiegészítés. Ezt a könyvet elvből nem ajándékozom senkinek. Nem akarom ráerőltetni bárkire is a gondolataimat. Az itt szereplő esetben kivételt tettem. Az mostani 'ajándékozottnak' néhány évvel ezelőtt elég nyomatékosan utaltam az általam javasolt (*k)egyetlen* törvényre. *** Pár héttel ezelőtt (a lenti sorok dátuma előtt) összefutottunk, s utalt rá, hogy egy dolgot megtanult/megjegyzett tőlem: „Azt adom, amire szükség van!” (A szeretet meghatározása a könyvben). Ennek megörülve adtam ajándékba a könyvet, majd pár nap után ismét összefutva ecsetelte a itteni gondolatokat, amelyeknek papírra vetését én kértem!

Kedves Sándor,

A mostaninál jóval korábban szerettem volna köszönetet mondani azért az értékes ajándékért, amit könyved jelentett számomra. Azt követően terveztem visszajelezni, hogy töviről-hegyire végigolvastam. Menetközben azonban tudatosult bennem, hogy nem egy egyestés olvasmánnyal van dolgom, hanem egy "füveskönyvvel". Olyan könyvecskével, amit azért tartunk az ágyunk mellett, hogy néha-néha beleolvassunk, aztán elmélázzunk életünk kicsi és nagy dolgain.

A csavaros és szilánkos stílus kedvemre való volt. Könyved apró életviteli tanácsokon túl súlyos etikai problémákra mutat rá, és emlékeztet arra, hogy törekedjünk a jóra.

E törekvést az nehezíti leginkább, hogy nem egyértelmű, hogy mi a jó, mi az, amire igazán törekednünk kell. A kérdést már Arisztotelész is boncolgatta fiának: „Minden mesterség és minden vizsgálódás, de éppúgy minden cselekvés és elhatározás is, nyilván valami jóra irányul; tehát helyes az a megállapítás, hogy jó az, amire minden irányul”.

Olvasatomban a jó tehát az, ami arra irányul, amire szükség van; azaz a jó az, amit a szeretet törvénye irányít.

Köszönettel,

Hb II Jn, Prof.

..... , 2016. június 18.